

Sygn. akt X K 785/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Maria Julita Hartuna

Protokolant: Magdalena Sadowska

po rozpoznaniu w dniu 17.11.2017 r. sprawy:

A. L., s. L. i T. zd. G., ur. (...) w G.

oskarżonego o to że:

w dniu 21 grudnia 2016 roku w G. znajdując się w stanie nietrzeźwości, co zostało potwierdzone badaniem urządzeniem Alkometr 2.0 z wynikiem badania I wynik - 0,83 mg/l, badanie II wynik 0,87 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził pojazd mechaniczny marki O. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 7 grudnia 2016 r. sygn. akt II K 1192/16 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości

tj. o czyn z art. 178a § 1 i 4 kk

I. oskarżonego **A. L.** uznaje za winnego zarzuconego mu czynu, czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 178a § 1 i 4 kk i za to skazuje go, a na mocy art. 178a § 4 kk w zw. z art. 37b kk, art. 34 § 1 i 1a pkt 1) kk, art. 35 § 1 kk wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz 1 (jednego) roku ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na mocy art. 42 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio;

III. na mocy art. 43a § 1 i 2 kk orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 zł (dziesięć tysięcy złotych);

IV. na mocy art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym 70 zł (siedemdziesiąt złotych) tytułem wydatków oraz 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt **X K 785/17**

UZASADNIENIE

Za popełnione w dniu 26 czerwca 2016 r. w N. przestępstwo art. 178a § 1 kk, polegające na prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości – 0,98 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, **A. L.** został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 7 grudnia 2016 roku w sprawie o sygn. akt II K 1192/16. Wyrokiem tym orzeczono wobec niego

m.in. karę ograniczenia wolności oraz zakaz prowadzenia przez niego pojazdów mechanicznych na okres 4 lat. Wyrok uprawomocnił się 15 grudnia 2016 r.

dowody: odpis wyroku k. 62-63, dane o karalności k. 53 - 55

Za popełnione w dniu 7 sierpnia 2016 r. w Z. przestępstwo art. 178a § 1 kk, polegające na prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości – 0,65 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, A. L. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 17 listopada 2016 roku w sprawie o sygn. akt II K 1419/16. Wyrokiem tym orzeczono wobec niego m.in. karę grzywny oraz zakaz prowadzenia przez niego pojazdów mechanicznych na okres 5 lat. Wyrok uprawomocnił się 30 grudnia 2016 r.

dowody: odpis wyroku k.59 – 59v, dane o karalności k. 53 - 55

W dniu 20 grudnia 2016 roku od około 20.00 A. L., przebywający służbowo w hotelu (...), wraz z kolegą A. G., spożywał wódkę. Wypił około czterech mocnych drinków na pusty żołądek. Następnie, w dniu 21 grudnia 2016 roku około godziny 1.00 A. L. wsiadł do swojego samochodu O. (...) o nr rej. (...) zaparkowanego pod hotelem, i udał się wraz z A. G. i M. M. do sklepu celem zakupu większej ilości alkoholu. Gdy wracał ze sklepu, prowadząc pojazd ulicą (...) w G., został zatrzymany do rutynowej kontroli przez patrol policji. Było to około godziny 02.15.

W trakcie kontroli przez funkcjonariuszy Policji związku z podejrzeniem, że kierujący pojazdem znajduje się w stanie nietrzeźwości, bowiem wyczuwalna była od niego woń alkoholu, poddano go kontroli na zawartość alkoholu w organizmie. Badanie przeprowadzono urządzeniem D. 6510, które było sprawne, uzyskano wynik 0,76 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. W związku z powyższym, A. L. przewieziono do Komisariatu Policji V w G. celem wykonania kolejnego badania stanu trzeźwości. Badanie urządzeniem kontrolno – pomiarowym do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu Alkometr 2.0, dysponującym ważnym świadectwem wzorcowania nr 534/97, wykazało o godz. 02.58 u A. L. 0,83 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a powtórne, przeprowadzone o godz. 03.08 - 0,87 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

dowody: protokół zatrzymania k. 2, protokół badania trzeźwości k. 7; świadectwo wzorcowania k. 8; zeznania A. R. k. 4v.-5, wyjaśnienia oskarżonego k. 17, 107

A. L. ma wykształcenie średnie, z zawodu jest tokarzem – frezerem. Jest rozwiedziony, ma dwójkę dzieci w wieku 16 i 18 lat, pozostających na jego utrzymaniu. Pracuje jako pomocnik elektromontera, osiągając z tego tytułu dochód ok. 2100 zł miesięcznie. Nie był leczony psychiatrycznie, odwykowo ani neurologicznie. Był uprzednio trzykrotnie karany.

dowody: dane osobopoznawcze k. 15-16, dane z wyjaśnień oskarżonego k. 107, dane o karalności k. 21-22, v, odpis wyroku k.59 – 59 v., k. 62-63.

A. L. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia zgodne z ustalonym w sprawie stanem faktycznym. Z uwagi na wymóg zwięzłości uzasadnienia wynikający z art. 424 § 1 kpk odstąpiono od cytowania całości wyjaśnień oskarżonego, odsyłając do wskazanych poniżej kart akt postępowania.

vide: wyjaśnienia oskarżonego k. 17, 107-108

Sąd zważył, co następuje:

W świetle wszystkich przeprowadzonych i ujawnionych w toku postępowania dowodów należało przyjąć, iż sprawstwo oraz wina oskarżonego A. L. odnośnie do zarzucanego mu czynu nie budziły wątpliwości.

Przechodząc do omówienia zebranych w sprawie dowodów, za w pełni wartościową podstawę ustaleń faktycznych należało uznać zeznania świadka A. R. – funkcjonariusza Policji, który przeprowadzał rutynową kontrolę z udziałem oskarżonego. Słuchany w toku rozprawy głównej, początkowo z uwagi na specyfikę wykonywanej przez niego pracy nie kojarzył okoliczności związanych ze sprawą i nie wiedział, w jakiej sprawie został wezwany, jednak po odczytaniu

wcześniej złożonych zeznań potwierdził, że takie zdarzenie miało miejsce. Jego zeznania korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie, w tym z wyjaśnieniami samego oskarżonego, zatem nie budzą wątpliwości w zakresie ich prawdziwości.

W przedmiotowej sprawie w pełni wartościową podstawą ustaleń faktycznych są, zdaniem Sądu, wyjaśnienia oskarżonego, który przyznał się do winy i określił ilość alkoholu spożytego przez niego w dniu 20 grudnia 2016 roku, a także podał okoliczności, w których bezpośrednio po spożyciu alkoholu prowadził samochód. Oskarżony nie potrafił logicznie wytłumaczyć, dlaczego to on, a nie kolega kierował pojazdem, pomimo obowiązującego go zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Wartość dowodową wyjaśnień oskarżonego potwierdzają dokumenty zebrane w aktach, w szczególności protokoły kontroli trzeźwości. Zostały one sporządzone przez osoby uprawnione do ich wystawienia i brak w sprawie jakichkolwiek danych, które mogłyby podważyć ich rzetelność.

Ponadto Sąd uznał za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie pozostałe dokumenty ujawnione w trybie art. 393 § 1 i 2 kpk, w szczególności w postaci danych osobopoznawczych, świadectwa wzorcowania urządzenia kontrolującego, danych o karalności i odpisów wyroków, których autentyczność, wiarygodność i rzetelność nie była kwestionowana, a które zostały sporządzone przez upoważnione osoby i podmioty, w zakresie ich kompetencji.

Wobec zaprezentowanej powyżej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd doszedł do przekonania, iż A. L. dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu, co zresztą nie było przez oskarżonego kwestionowane w toku postępowania. Na gruncie art. 178a § 1 kk odpowiedzialność karną ponosi osoba, która znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Natomiast § 4 artykułu 178a kk stanowi, iż o ile sprawca czynu, o którym mowa w § 1, był wcześniej prawomocnie skazany m.in. za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, wówczas podlega on karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Definicję stanu nietrzeźwości dostarcza przepis art. 115 § 16 kk zgodnie z którym zachodzi on wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. W przedmiotowej sprawie, co ustalono w sposób bezsporny, oskarżony prowadził samochód będąc w stanie nietrzeźwości, którego zawartość znacznie przekraczała 0,25 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu i wynosiła: w pierwszym badaniu 0,83 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, w drugim badaniu 0,87 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu. Nadto, jak wynika z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, A. L. był już uprzednio karany za czyn z art. 178a § 1 kk - wyrok Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 07 grudnia 2016 roku wydany w sprawie o sygn. akt II K 1192/16 za czyn z art. 178a § 1 kk uprawomocnił się dnia 15 grudnia 2016 roku. Nadto, wyrokiem tym orzeczono m.in. zakaz prowadzenia przez oskarżonego pojazdów mechanicznych na okres 4 lat, który obowiązywał w dniu popełnienia czynu przypisanego oskarżonemu w niniejszym postępowaniu. W świetle powyższego nie ulega więc wątpliwości, że A. L. swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona czynu z art. 178a § 1 i 4 kk.

Oskarżonemu przypisać można winę w popełnieniu omawianego czynu. A. L. rozpoczynając i kontynuując jazdę samochodem miał świadomość tego, że niedługo wcześniej spożywał wysokoprocentowy alkohol. Wiedział on również, jeżeli uwzględni się jego wiek i doświadczenie życiowe, że ilość spożytego przez niego alkoholu była na tyle znaczna, iż zdecydowanie był on jeszcze w stanie nietrzeźwości. Wskazania wiedzy oraz zasady logicznego rozumowania nie pozostawiają zatem wątpliwości, iż chciał on kierować tym pojazdem będąc w stanie nietrzeźwości, co uczynił. Oskarżony miał również świadomość, że był już uprzednio prawomocnie skazany za czyn z art. 178a § 1 kk, obowiązuje go zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych wynikający z uprzedniego skazania, a mimo to zdecydował się po raz kolejny w ten sam sposób naruszyć porządek prawny.

Oskarżony jest osobą zdolną ze względu na wiek do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu był niepoczytalny lub znajdował się

w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Ponadto, oskarżony karany uprzednio za czyn z art. 178a§ 1 kk miał pełną świadomość skutków prawnych i naganności takiego zachowania. Stwierdzić zatem należy, iż mimo tego, że oskarżony miał obiektywną możliwość zachowania się w sposób zgodny z obowiązującym porządkiem prawnym, nie uczynił tego, popełniając przypisane mu przestępstwo.

Wymierzając oskarżonemu karę za przypisane mu przestępstwo Sąd uwzględnił wszelkie okoliczności, jakie nakazuje brać pod uwagę przepis art. 53 § 1 kk, zgodnie z którym Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Mając na uwadze ogół przytoczonych okoliczności Sąd uznał, że odpowiednią karą, która spełni względem oskarżonego swoje cele, będzie kara pozbawienia wolności w wymiarze 3 miesięcy oraz kara 1 roku ograniczenia wolności, polegająca na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym. Sąd orzeczenie w tym zakresie wydał na podstawie art. 178a § 4 kk w zw. z art. 37b kk i art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 1 b i § 2 pkt 1 i 3 kk i art. 35 § 1 kk.

Ustalając wymiar kary Sąd wziął pod uwagę fakt, że społeczna szkodliwość popełnionego przez oskarżonego czynu była dość wysoka. Okolicznością, która zdecydowanie przemawiała na niekorzyść oskarżonego, był fakt jego uprzedniej dwukrotnej karalności za przestępstwa z art. 178a § 1 kk, popełnione w krótkich odstępach czasu – oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości kolejno w czerwcu, sierpniu i grudniu 2016 roku, nie bacząc na to, że za każdym razem był kontrolowany, wszczynano przeciwko niemu postępowania karne i orzekano wobec niego coraz surowsze kary – od grzywny, poprzez ograniczenie wolności aż po orzeczoną w niniejszej sprawie karę pozbawienia wolności. Oskarżonego nie powstrzymała przed popełnieniem kolejnego przestępstwa świadomość, że wobec niego został orzeczony zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, a jego naruszenie samo w sobie jest przestępstwem. Co więcej, A. L. zupełnie zlekceważył okoliczność, iż prowadzenie pojazdu w stanie znacznej nietrzeźwości stanowi zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Oskarżony nie jechał pojazdem sam, a z dwoma pasażerami, więc narażał nie tylko swoje życie i zdrowie, ale również był odpowiedzialny za pasażerów pojazdu, nie wspominając o innych uczestnikach ruchu, którzy korzystali z tej samej drogi co oskarżony. Na marginesie należy dodać, iż również cel, z uwagi na który sprawca zdecydował się poprowadzić samochód, w ocenie Sądu świadczy negatywnie o oskarżonym. Nie zaistniały bowiem szczególnie okoliczności, z powodu których oskarżony zmuszony byłby naruszyć porządek prawny, a jedyną pobudką była chęć zakupu większej ilości alkoholu. Warto też zaznaczyć, iż oskarżony wsiadł za kierownicę pojazdu bezpośrednio po konsumpcji alkoholu. Oskarżony nie był zatem jedynie na tzw. „kacu”, czyli w sytuacji gdy kierowca błędnie sądzi, że po nocnym odpoczynku alkohol spożyty poprzedniego dnia się wchłonął, tylko był w pełni świadom, że nie może prowadzić.

Należy też szczególnie podkreślić, iż oskarżony prowadził pojazd w stanie poważnej nietrzeźwości; ilość alkoholu, jaką wykazało badanie o godz. 2.58 nie zbliżała się nawet do granicy dzielącej przestępstwo od wykroczenia, a wręcz ponad trzykrotnie tę wartość przekraczała. Taka ilość alkoholu, jaką miał w organizmie oskarżony, w znaczącym stopniu upośledzała jego zdolność do wykonywania prawidłowych manewrów i podejmowania szybkich decyzji na drodze. Jak wskazują dane publikowane przez Państwową Agencję Rozwiązywania Problemów Alkoholowych (źródło: (...) picie alkoholu przez kierowcę uniemożliwia bezpieczną jazdę samochodem, ponieważ alkohol:

- pogarsza koordynację ruchów – trudności w wykonywaniu dwóch i więcej czynności jednocześnie,
- zmniejsza szybkość reakcji – wydłuża się czas reakcji (np. hamowania) w przypadku dostrzeżenia niebezpieczeństwa,
- powoduje pogorszenie wzroku – pojawia się problem z dostrzeżeniem szczegółów, świateł, znaków, pieszych i innych przeszkód,

- ogranicza pole widzenia – zawęża normalne pole widzenia – od kąta 180° do bardzo wąskiego, przez co można nie zauważyć pojazdu nadjeżdżającego z bocznej drogi,
- powoduje błędną ocenę odległości i szybkości – samochód, pas jezdni lub drzewo mogą wydawać się dużo dalej niż są w rzeczywistości.

Według danych Agencji, w zależności od stężenia alkoholu w organizmie, narastają negatywne skutki jego spożycia: przy 0,1‰ kierowcę cechuje rozproszona uwaga, przy 0,2‰ dłuższe spostrzeganie, przy 0,3‰ drobne zaburzenia równowagi i koordynacji, gorsze spostrzeganie kształtów przedmiotów w oddali, obniżona zdolność dostrzegania ruchomych źródeł światła, przy 0,4‰ opóźnienie czasu reakcji, zmniejszona sprawność motoryczna, wydłużenie czasu adaptacji oka do ciemności i ruchomych źródeł światła, przy 0,5‰ zmniejszenie zdolności rozpoznawania sytuacji, pobudliwość, upośledzenie koordynacji wzrokowo – ruchowej, pogorszenie ostrości widzenia i oceny odległości, przy 0,6‰ błędna ocena własnych możliwości, znaczne obniżenie samokontroli i koncentracji, nadmierna pobudliwość, a przy 0,8‰ zdecydowane osłabienie koordynacji mięśniowej i zdolności prowadzenia pojazdu. W ocenie Sądu, doświadczenie zawodowe przemawia za uznaniem, że opisywane zjawiska są trafne. Jazda pod wpływem alkoholu stanowi znaczące zagrożenie i jest istotnym powodem wypadków drogowych. W ocenie Sądu, oskarżony wydaje się nie zdawać sobie z tego sprawy. Z badań wynika, że prawdopodobieństwo spowodowania wypadku drogowego zwiększa się kilkunastokrotnie wraz ze wzrostem stężenia alkoholu we krwi kierującego:

- od 0,5‰ – 2 razy
- od 0,8‰ – 4 razy
- od 1,0‰ – 7 razy
- od 1,5‰ – aż 36 razy.

Z policyjnych statystyk dotyczących roku 2015 wynika, że uczestnicy ruchu drogowego poruszający się pod wpływem alkoholu spowodowali 2.211 wypadków, w których zginęło 318 osób, a 2.535 zostało rannych. Mimo, że jest to jedynie 6,7% ogółu wypadków drogowych, trudno uznać, że ponad trzysta ofiar śmiertelnych czy 2,5 tysiąca osób z uszczerbkiem na zdrowiu to liczba bagatelna, niewarta uwagi, czy też argument przemawiający za łagodniejszym traktowaniem nietrzeźwych kierowców. Twierdzenie, skądinąd słuszne, że statystycznie więcej wypadków spowodowane jest nadmierną prędkością kierujących, nie zmienia tej oceny, zwłaszcza że takie rozłożenie częstości przyczyn wypadków drogowych wynika przede wszystkim z tego, że zdecydowanie częściej kierowcom zdarza się przekraczać prędkość aniżeli prowadzić auto pod wpływem alkoholu.

Z powyższych względów, zdaniem Sądu, łagodniejsze potraktowanie A. L. byłoby w okolicznościach sprawy całkowicie niezasadne i prowadziłoby do wywołania u oskarżonego przekonania o bezkarności prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości.

Za okoliczność łagodzącą została jednak poczytana postawa A. L. przyjęta w toku postępowania - przyznanie się do winy, złożenie wyczerpujących wyjaśnień oraz deklarowany przez niego krytycyzm w odniesieniu do popełnionego czynu. Niemniej, Sąd podszedł do wyrażonej przez oskarżonego skruchy z dozą ostrożności, biorąc pod uwagę, że nie pierwszy raz w życiu oskarżonego miało miejsce naruszenie tych zasad. Sąd uznał, że oskarżony, wiedząc, iż nie jest w stanie uniknąć odpowiedzialności karnej za popełniony czyn, przyjmując postawę skruchy w ten sposób chciał uzyskać łagodniejszy wymiar kary. Sąd dostrzegł także to, iż oskarżony prowadził pojazd późno w nocy, kiedy natężenie ruchu na drodze było niewielkie.

Ogół wskazanych okoliczności skutkowałam przyjęciem, iż wybór kary mieszanej i ustalenie jej wymiaru był w pełni zasadny. Wymierzona oskarżonemu kara 3 miesięcy pozbawienia wolności nie jest w ocenie Sądu nadmiernie surowa, powinna stanowić wstrząs, skutecznie odstrasżający oskarżonego od popełniania przestępstw w przyszłości. Natomiast kara ograniczenia wolności pozwoli na normalne funkcjonowanie oskarżonego w warunkach wolności

kontrolowanej, a jednocześnie spełni zakładany cel wychowawczy. Kary te powinny jednocześnie zaspokoić społeczne potrzeby poczucia sprawiedliwości, w szczególności uwidocznić, iż lekceważenie norm prawnych związanych z bezpieczeństwem w ruchu drogowym, polegające na prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości, zawsze będzie wiązało się z odpowiednio dostosowaną do wagi tego czynu reakcją karną. Warto przy tym zauważyć, że kara ograniczenia wolności polegająca na świadczeniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy wskazanej przez Sąd została orzeczona w minimalnym wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, by nie kolidować z wykonywaną przez oskarżonego pracą.

Z mocy art. 42 § 3 kk, w przypadku popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 i 4 kk, obligatoryjne było również orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio. Sąd nie miał podstaw do uznania, że w okolicznościach sprawy zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami, który przemawiałby za przyjęciem, że orzeczenie środka w tym wymiarze byłoby rażąco niesprawiedliwe. Oskarżony nie jest osobą młodocianą, niedoświadczoną życiowo, wręcz przeciwnie, jest dojrzałym, świadomym grożącym mu konsekwencji mężczyzną, który całkowicie umyślnie zlekceważył obowiązujące go normy prawne, wsiadając za kierownicę auta tuż po spożyciu znacznej ilości alkoholu, do tego w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdu, i bez realnej potrzeby.

Sąd orzekł także, w oparciu o treść art. 43a § 1 i 2 kk, wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, albowiem oskarżony popełnił jeden z czynów, wymienionych w przepisie art. 43a § 2 kk. Orzeczenie tego środka karnego było również obligatoryjne w przedmiotowej sprawie. Wysokość świadczenia ustalona została przy uwzględnieniu możliwości zarobkowych oskarżonego i odpowiada najniższej możliwej do orzeczenia kwocie.

Ponadto, Sąd na mocy art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym 70 zł tytułem wydatków, obejmujących w szczególności koszty korespondencji oraz uzyskania karty karnej, a także kwotę 240 zł tytułem opłaty, albowiem Sąd nie znalazł podstaw do zwolnienia oskarżonego, będącego osobą zdolną do pracy od ponoszenia kosztów wywołanych jego nagannym postępowaniem.